

Moisés Peñalver

CRIMS 3.0

**Demostra el teu enginy
per resoldre 25 casos policials**

Col·lecció Prisma - 32

CRIMS 3.0

**Demostra el teu enginy
per resoldre 25 casos policials**

MOISÉS PEÑALVER

Cossetània
EDICIONS

Primera edició: setembre del 2013

© Moisés Peñalver Núñez

© de l'edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91 • Fax 977 61 43 57

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-129-2

DL T 692-2013

INTRODUCCIÓ

Els aficionats al món de la crònica negra fa temps que saben que allò que diuen que la realitat supera la ficció es fa cada dia més evident. No és estrany que veiem a les notícies situacions que s'han donat al cinema o que hem viscut en multitud de sèries policials a la televisió.

Us relato dos casos viscuts al llarg de la meva vida professional com a redactor de successos —substituint noms per no afligir els familiars—. A principis dels anys vuitanta del segle passat el Santiago Aramala va assassinar un amic i el va enterrar en un profund pou d'una masia propera a Tarragona. Va marxar a Andorra i va escriure un telegrama als pares de la víctima fingint ser el mort mateix que comunicava que havia marxat a viure al país veí i demanava que no es preocupessin si no tenien notícies seves. Onze anys després, el Santiago va ser empresonat per altres assassinats i em va enviar una carta al diari confessant l'autoria del crim i el lloc on havia enterrat el cadàver. El diari on treballava em va encarregar seguir el cas i, després de saber la identitat del difunt, vaig trucar a la porta dels pares per interessar-me pel cas. No me'n sabia avenir quan ells em van dir que havia continuat rebent telegrams del fill dient que no s'havien de preocupar.

A mitjans dels anys noranta seguia el cas de la desaparició de l'Empar, una velleta que venia flors a una coneguda plaça tarragonina. Ningú sabia on era ni què li havia pogut passar. Tot feia pensar en el pitjor. Vaig parlar amb advocats, policies, fiscals... no se sabia res sobre què li podia haver passat a aquella simpàtica dona. Havia desaparegut? L'havien matat? Qui podria assassinar una dona tan inofensiva? Un dia, a la redacció van entrar uns policies per comunicar al director que el presumpte autor del fet era... un dels meus propis companys, que més tard va ser empresonat.

I què no direm de la fredor i la preparació que José Bretón va haver de tenir per matar els seus dos fills, en els moments que escric això encara en estat de presumpció. La prova que cada dia el ciutadà del carrer coneix més coses de la investigació policial va quedar demostrada en el fet que no només va cremar les restes, sinó que es va assegurar que el foc tingués una temperatura superior als 800 graus, suficient per acabar amb les cèl·lules d'ADN que podrien inculpar-lo. Va tenir la lucidesa suficient en aquells moments, en què qualsevol ésser humà hagués estat en una situació d'estrès que li faria impossible tenir cura de tots els detalls, de pensar que el seu mòbil podria haver revelat a la policia els seus moviments. Ell deu ser dels pocs homes que han invalidat el que deia el criminalista francès Edmon Locard, “es impossible que un criminal actuï, especialment en la tensió de l'acció criminal, sense deixar rastre de la seva presència”. I és que les empremtes digitals són més clares si el delinqüent està en estat de tensió, ja que la sudoració es multiplica per quatre. Però Bretón ho va aconseguir. De forma circumstancial fins i tot va aconseguir que la policia mateix s'equivoqués en fer l'informe dels ossos trobats i que van ser analitzats al departament d'Antropologia Forense de la Comisaría General de la Policía Científica a Madrid, departament que vaig visitar fa anys i en vaig poder comprovar la professionalitat. Què va passar perquè professionals tan prestigiosos poguessin haver errat d'una manera tan escandalosa? Segueixen pensant que la ficció supera a la realitat?

Segur que moltes vegades ens hem descobert davant del televisor fent hipòtesis sobre qui és l'assassí veient una sèrie o pel·lícula. Quantes vegades no hem volgut ser improvisats investigadors i descobrir un cas complicat? Aquell “segur que l'ha matat i l'ha llançat al riu” o “segur que ha estat el taxista qui ha posat la bomba, però no el trobaran mai”. Tots tenim dins un gust per la intriga, el misteri i la curiositat. D'aquí surt aquella pregunta recurrent que sempre em fan a les entrevistes de la ràdio: “Vostè creu que existeix el crim perfecte?” Sempre hem tingut la curiositat de saber si el delicte indesxifrabable és factible. Doncs jo crec que actualment existeixen molt poques possibilitats.

Com vaig escriure als dos llibres anteriors relacionats amb la policia científica, *El CSI español* i *100 maneres de descobrir un crim*, els avenços dels criminalistes, especialment després de l'aplicació de l'ADN a la investigació, deixen un estret marge d'error al delinqüent.

Les càmeres de seguretat, les fibres tèxtils, petjades, empremtes dactilars —però també de les orelles—, les restes biològiques, els avenços en la detecció geogràfica mitjançant els mòbils, wi-fi i GPS, fins i tot la participació de petits convidats en alguns crims com són els insectes o el pol·len enganxat a una sabata... tot això fa que pràcticament sigui impossible que la policia no detecti algun element que els dugui al delinqüent. Com deia Locard en el seu famós principi d'intercanvi, el criminal s'emporta amb ell algun element de l'escena del crim i deixa algun rastre de la seva presència al lloc. L'investigador, simplement, ha de saber llegir aquests rastres i valorar les coincidències entre el que s'ha trobat al detingut i els elements trobats al lloc. Però no hi ha cap dubte que han existit crims sense descobrir. Al meu anterior llibre parlava del cas de la Gemma Biosca, una noia de disset anys assassinada en una botiga de Tarragona el 1987, i de la mort de la qual mai es va saber qui n'era l'autor, encara que s'havia comès en un cèntric carrer de la ciutat... i de dia.

Durant les meves classes al màster de Criminalística i de conseller en Ciències Forenses de la Universitat Autònoma de Barcelona vaig començar a rumiar la idea de crear una espècia de concurs escrit, un joc, per tal que els aficionats a la investigació poguessin demostrar les seves habilitats alhora que s'entretenien... i de passada llegien, que diuen que és bo per a la cultura. La idea va agradar al meu editor, i així ha nascut aquest llibre, de curiós i nou format i no poc arriscada pretensió.

Què pretenc amb aquest conjunt de petits relats sense final? Que es diverteixi el lector i que constitueixi un passatemps per a ell. Pot compartir idees amb la família o amics... però el més important és que pot fer-ho també **AMB L'AUTOR MATEIX!** Per què no contrastar amb ell els seus dubtes, sol·licitud de pistes o fins i tot la solució? Potser s'aportaran d'aquesta manera idees que no havia tingut en compte i plantejaments diferents que poden donar un resultat final similar al que jo he proposat —un crim es pot cometre de diferents formes, no només d'una—. Tot això m'interessa, no tan sols des d'un punt de vista sociològic i estadístic, també per generar idees (per què no?) per a un segon llibre. Ah! També s'admeten felicitacions si us ha agradat i crítiques si no ha estat aquest el resultat. No patiu els que no us agradi el món d'Internet o potser les retallades governamentals us han deixat sense ordinador: a la segona meitat del llibre trobareu

les solucions, però penseu que la resolució ho desvela tot de cop. Si el que voleu és anar a poc a poc, em podeu escriure demanant alguna pista o idea si aneu perduts.

Així, qui compri aquest llibre podrà posar-se en contacte amb mi amb la mateixa facilitat que ho fa amb un amic pel Facebook, el Twitter o el correu electrònic. Tothom que compri el meu llibre es convertirà en aquell precís moment en un amic per mi i així vull tractar-lo. És evident que això comportarà no pocs maldecaps, especialment si l'obra es distribueix per milers. Espero que no tots escriguin al mateix temps. Aquesta experiència única —que jo conegui— durà a tenir un *feedback* que millorarà properes edicions i donarà un toc diferent a qui desitgi experimentar aquesta nova forma de llegir. A mi, m'agradarà sentir-me acompanyat per tots els que estiguin llegint aquestes línies, prova del vostre pas per la llibreria.

“Escolti, és que els casos són mols difícils!”, diran alguns. D'altres, que voldrien una novel·la negra, ho trobaran insuls, bàsicament per la fragmentació en tants capítols de temàtica diferent. És inevitable rebre crítiques sobre la complexitat o banalitat d'alguns casos, ja que no tots tenim la mateixa formació, intuïció i capacitat de resolució. Poso com a exemple els mots encruats: n'hi ha que són aficionats a les paraules creuades amb fàcils descripcions i d'altres que preferixen els complicats —per a mi— enunciats de Fortuny a *La Vanguardia*. És impossible encertar amb tots els que ens llegeixen, però comprovaran que la intenció ha estat la majoria de vegades embolicar la troca, allò que en castellà diríem “rizar el rizo”, intentar confondre, introduir algun element fals, perquè el lector més hàbil ho trobi. De vegades serà a la primera línia, a la descripció de l'objecte o allà on menys t'ho esperes, com em va passar a mi amb aquell company del diari on treballava. Una cosa és clara, no sempre voldré saber la mateixa cosa respecte a les solucions: unes vegades preguntaré pel QUI, però la majoria d'ocasions m'interessarà més el COM i tinc la certesa que no hi haurà ningú que esbrini al complet tots els casos. Seria quelcom impossible, però si algú ho aconsegueix el proposaré per a Català de l'Any, l'invitaré a una cervesa i li firmaré el llibre. Us sembla poc? Jo, començaré a posa emoticones per quan parlem pel Twitter.

D'on he tret els casos? Són reals? Els diferents plantejaments són una barreja entre realitat, creació i el món acadèmic policial. Respecte a aquest últim punt, he hagut de tenir molta cura per no fer excessiva

ciència. M'explico: si hagués de parlar en termes de policia científica això seria un seguit de fórmules, noms com el *cianocrilato*, *decúbitos*, *adeltos*, *destrogiros*... quelcom que només entendrien policies... o els químics. Sí, hi ha elements reals en els casos, però serà precisament allò que penseu que és una idea ridícula o impossible el que provindrà de casos reals. Voleu saber quins són? Escriviu-me i us ho explicaré. Això sí, sense donar cap dada que identifiqi el cas. Molts d'aquests elements els vaig idear a les classes, sigui d'informàtica, dactiloscòpia, ADN, antropologia forense o en la meva tasca com a periodista de successos durant més d'una dècada i en els meus últims llibres. Ara que parlem de llibres, us aconsello que, si us agrada la temàtica, us feu amb el *100 maneres de descobrir un crim*, també de Cossetània Edicions, on podreu tenir un bon manual per descobrir alguns elements dels casos.

Un altre dels meus dubtes era si escriure pocs casos i que aquests fossin llargs i complexos, o fer el màxim possible de situacions. Vaig optar per la segona opció. Això ha comportat un problema afegit: exposar en pocs folis tota una situació criminal requeria una gran capacitat de síntesi i concisió; això ha propiciat, per a alguns, que el llibre no tingui la dilatació necessària, aquelles grans descripció de llocs i personatges. Aquesta elecció ha comportat que en ocasions sigui necessari rellegir algun paràgraf per tal de pair tota la informació que conté. No existeix una pretensió literària pura, però sí que m'he esforçat en crear un petit ambient en la descripció inicial.

Per acabar, voldria advertir d'un element que de vegades no tenim en compte els aficionats a la ficció policial. Jo no parlo com si estigués mirant una pel·lícula, sinó com si estigués en una situació real. Quina diferència hi ha? És freqüent que tot aquest exèrcit d'aficionats al cine *gore* i als zombis caiguin a terra quan es trobin amb un cadàver sagnant a la vida real. Recordo les classes d'autòpsies, que tant m'atreien a la sèrie *CSI*, o els ossos de *Bones*, i com vaig reaccionar quan davant meu aquella forense va obrir amb el bisturí el cos de dalt a baix i vaig veure els budells d'aquell pobre home. Aquella olor nauseabunda que no marxa en dies del teu nas i aquella visió van fer que no aguantés més de deu minuts en aquella sala. Així que, quan llegiu aquests casos, que el vostre cervell ho interpreti com alguna cosa real, ocorreguda en algun moment de les últimes dècades més que en una invenció meva. La cosa canvia radicalment. Ho comprovareu.

ELS 25 CASOS

EL PORC SENGLAR DE MONTSERRAT

Els diumenges al matí eren el meu moment setmanal d'esbarjo. Acostumava a deixar la família enrere per dedicar-me unes hores a mi mateix. Aquell cap de setmana d'abril vaig pensar que seria una bona idea pujar a Montserrat, ja feia molt de temps que no visitava el monestir de la Moreneta i, a més, era l'excusa perfecta per fer el rodatge a la meva nova moto. L'Elena ja em va avisar que segur que plouria, però quatre gotes no eren prou per aturar un aficionat a les motos com jo. De tota manera vaig carregar la granota d'aigua al bagul i vaig sortir de casa cap al meu destí sense saber l'aventura que m'esperava aquell matí.

Vaig començar a recórrer les corbes del tortuós asfalt i veia com el cel s'enfosquia cada vegada més amenaçant amb convertir la meua idea de passar un bonic matí de diumenge en una tarda trista i fosca. Però què carai! Això formava part de l'esperit aventurer dels "moteros", que no es detenen per res. L'amenaça es va convertir en una realitat i al cap de pocs minuts de pilotar en direcció a la muntanya, vaig comprovar que acabaria com un bacallà si seguia. Encara que no faltaven gaires quilòmetres per arribar a la meua destinació final —l'esplanada del monestir— quan vaig decidir que calia aturar-se per esperar que la tempesta passés.

Em vaig aturar en una de les corbes de la sinuosa carretera, sota un arbre, just a la vora d'un pendent pronunciat per posar-me el vestit impermeable. En baixar de la motocicleta vaig observar que al fons del barranc hi havia un cotxe bolcat, a uns vint metres de distància de la carretera. Vaig pensar que havia de ser algú que havia decidit desfer-se del seu cotxe sense els pesats tràmits d'un desballestament, però em va cridar l'atenció la matrícula, era un vehicle

que no havia de tenir ni un any, així que vaig descartar mentalment aquella possibilitat.

No van passar ni deu segons fins que em vaig adonar del que podia podria haver succeït. En aquell moment em va envair una suor freda en pensar que era un accident que s'havia produït recentment sense que ningú l'hagués vist i que els ferits podien estar encara a l'interior del cotxe. Efectivament, fixant bé la vista —dificultada per la forta pluja— podia endevinar el braç d'una persona sortint d'una de les finestretes del vehicle. No hi havia dubte que tenia raó.

Vaig baixar com vaig poder pel pendent, arrossegant-me entre el fang, i em vaig apropar al cotxe bolcat. En el seu interior hi havia una dona d'uns setanta anys aparentment sense vida. A pocs metres, sota un arbre, una altra persona que jeia conscient i es lamentava de les seves ferides. Vaig trucar als serveis d'emergència des del meu mòbil alhora que intentava que el ferit m'expliqués què havia passat.

L'home, d'uns cinquanta anys, va relatar que un senglar se'ls havia creuat a la carretera quan anaven amb la seva madrastra al santuari de Montserrat. El cotxe va colpejara l'animal i de sobte el vehicle va saltar pel terraplè quan circulava a no menys de 80 quilòmetres per hora, deia entre laments.

Tal com havia dit el ferit, a uns deu metres del vehicle vaig poder veure el senglar sense vida. Era un mascle que, per la seva mida, havia de pesar com a mínim uns 120 quilos. Un obstacle prou contundent com per provocar un greu accident.

L'ambulància va arribar uns minuts més tard i van intentar reanimar la dona, però no van poder fer res per salvar la seva vida ja que feia més d'una hora que havia mort. Vaig demanar a l'home ferit que intentés incorporar-se i que es recolzés en mi per ascendir fins a la carretera. El vaig portar abraçat fins a l'asfalt perquè el traslladessin en ambulància.

Hi havia alguna cosa en l'actitud del ferit que em va causar una gran sorpresa i una mica de sospita. L'home mostrava una fredor impròpia d'algú que havia perdut la seva mare en un accident. Però vaig pensar que podia ser l'estat de xoc en el qual semblava trobar-se o bé que tingués una lesió cerebral que li impedís adonar-se del que havia succeït realment.

Una cop vaig deixar l'home a l'ambulància vaig decidir tornar a baixar on es trobava el cotxe, però de sobte em vaig adonar que el meu paravents, mullat per la pluja, estava replet de pèls de l'ani-

mal. Era insòlit, perquè en cap moment vaig estar prop del senglar. Em vaig acostar al senglar i vaig comprovar que en el seu ventre obert hi havia mosques i larves. El porc salvatge desprenia una olor nauseabunda típica de la putrefacció, així que vaig decidir no acostar-m'hi més.

La policia científica havia detectat alguna cosa a les roderes de la carretera que no coincidia amb el que havia explicat el ferit, que per sort només havia patit rascades superficials. Els agents van seguir les marques dels pneumàtics en el fang de la vora del precipici. No hi havia cap senyal de frenada i les rodes havien deixat la seva petjada sense interrupció des de la mateixa carretera fins al moment de bolcar. La dona no portava el cinturó de seguretat cordat, motiu pel qual havia sofert forts cops per tot el cos, especialment el cap, i a causa de les evidents incongruències la policia va ordenar realitzar l'autòpsia de la senyora.

Hi havia diversos elements en aquell accident que no es corresponien amb un sinistre de trànsit habitual. No hi havia rastre de frenades i les rodes no havien deixat d'estar en contacte amb el sòl en cap moment i això semblava realment important per als investigadors, si s'havia de jutjar per la quantitat de fotografies i mesures que prenen de la zona.

Encara van trobar alguna prova més ja que, malgrat que ni el conductor ni la víctima eren fumadors, a l'interior del vehicle van trobar una burilla de la qual es va poder extreure l'ADN. No es corresponia amb cap dels dos ocupants del cotxe, encara que sí que tenien el mateix cromosoma "Y" d'un d'ells, la qual cosa feia entendre que hi havia hagut un tercer ocupant del vehicle. Però potser havia estat algú que havia deixat la burilla dies abans.

La situació es va complicar quan, a les poques hores d'haver estat donat d'alta, el ferit de l'accident va ser trobat mort al seu domicili. Aparentment s'havia suïcidat prenent una gran quantitat de barbitúrics. Ningú havia vist ni sentit res entre els veïns de la urbanització de Castelldefels on vivia. Tots els interrogats van coincidir a dir que la difunta i el seu fillastre sempre havien tingut una relació molt estreta i no els va sorprendre que s'hagués llevat la vida en quedar-se sense la seva segona mare. També van fer constar que ell era un home extremadament seriós i que havia passat per freqüents períodes de profunda depressió.

La policia havia perdut el seu principal sospitós per al misteriós accident. La fredor de l'individu l'havia convertit en un dels principals objectius de la investigació. Eren a punt de donar per tancat el cas quan un agent de la policia científica va trobar alguna cosa a la casa del mort que li va fer pensar que hi havia algú més implicat en el cas. En un dels armaris es van trobar unes botes impregnades de pèls del senglar que havia mort en el xoc amb el cotxe i plenes de fang de la carretera de Montserrat. Però les botes no eren del número del difunt.

Els resultats de l'autòpsia de la dona morta a l'accident van desmuntar totes les hipòtesis policials. Havia mort com a conseqüència d'un fort cop rebut al cap en xocar contra el parabrisa del cotxe. Al vidre del vehicle podia apreciar-se perfectament el lloc on havia copjat violentament el cap de l'anciana, que també tenia petits cristalls incrustats a la pell que coincidien perfectament amb els del cotxe. Tot coincidia, doncs, amb un accident de trànsit fins a cert punt normal.

La policia ja no tenia la certesa que es tractés d'un assassinat provocat en comptes d'un accident, sobretot quan es va analitzar l'impacte en el cristall del cotxe. Efectivament era la seva sang i coincidia tot, tret que la sang del seu cap estava massa coagulada per haver passat només uns minuts des de l'accident fins a l'arribada dels serveis d'emergències.

La presència de l'animal al lloc dels fets també corroborava la versió donada pel fillastre ferit. Efectivament el vehicle tenia senyals del cop i la sang del porc adherida en el frontal donava veracitat al relat. Per tant, tot quadrava. Tan sols hi havia alguna cosa que va aixecar sospites als investigadors: al maleter del cotxe on va morir la dona s'havien trobat pèls i sang de l'animal. Què hi feien els pèls del senglar al portaequipatges? Era clar que aquell animal no havia creuat accidentalment la carretera, sinó que podia haver estat deixat en el lloc en el moment en què passava el vehicle o col·locat posteriorment. Però, d'altra banda, era impossible que un home ferit hagués pogut moure un porc de més de cent quilos.

Els agents policials van inspeccionar el cos de l'animal i van trobar en el seu interior perdigons procedents d'un cartutx de caça. Un entomòleg de la policia científica va assenyalar que el porc havia mort possiblement feia tres dies si es tenia en compte que, en el seu interior, hi tenia larves.

Així, la policia finalment va aclarir tota la trama fins a arribar a la conclusió del que havia passat aquell matí de diumenge a la corba de la carretera de Montserrat. El suïcidi del ferit en l'accident també va ser investigat, però no es va trobar cap indicatiu de criminalitat en el fet.

Al cap de pocs dies vaig passar per les dependències del carrer Bolívia de Barcelona, on la policia científica havia investigat els elements del cas. Quan em van explicar el que havia succeït vaig quedar bocabadat.

Podries esbrinar què va succeir realment en aquest estrany accident prenent com a referència els detalls del relat? Si realment la dona va morir del cop contra el parabrisa, si el senyalar havia xocat amb el cotxe... Són suficients elements per pensar que es tractava d'un accident normal en comptes d'un assassinat premeditat? Hi havia algú més implicat en el cas? I si és així, on era quan es va produir l'accident?

ÍNDEX

INTRODUCCIÓ 5

ELS 25 CASOS

El porc senglar de Montserrat.....	13
Un cadàver al centre comercial	18
Un cas d'alta velocitat.....	22
Robatori a Sant Cugat	26
El misteri del Pas de l'Ase	30
El Golf de Gozo	34
El cor de la Maria Teresa	39
Robatori al Palau.....	44
Un Velázquez a l'aeroport.....	49
Mossèn Xixa.....	53
¡Gibraltar español!.....	58
La locutora novella	65
Un cas de portada	69
Les joies del Ritz	75
Un desnonament complicat.....	80
La Torre de Vidre.....	85
L'àtic i la maria	90
El cotxe fantasma	95
Eurovegas	101
Un gol de mort.....	108
Assassinat a l'abadia	113

Un mail des del més enllà.....	118
La barca del Port Olímpic.....	124
L'apunyalat de Vigo.....	128
Un cadàver a Falset.....	132

SOLUCIONS

El porc senglar de Montserrat.....	139
Un cadàver al centre comercial	141
Un cas d'alta velocitat.....	143
Robatori a Sant Cugat	145
El misteri del Pas de l'Ase	147
El Golf de Gozo.....	149
El cor de la Maria Teresa	151
Robatori al Palau.....	152
Un Velázquez a l'aeroport.....	153
Mossèn Xixa.....	155
¡Gibraltar español!.....	157
La locutora novella	159
Un cas de portada	161
Les joies del Ritz.....	163
Un desnonament complicat.....	165
La Torre de Vidre.....	167
L'àtic i la maria	169
El cotxe fantasma	171
Eurovegas	173
Un gol de mort.....	175
Assassinat a l'abadia	177
Un mail des del més enllà.....	179
La barca del Port Olímpic.....	181
L'apunyalat de Vigo	183
Un cadàver a Falset.....	185